

D ů v o d y:

Vývody stížnosti nejsou s to, by otrásly správnými důvody napadeného usnesení, vrcholícími v tom, že stěžovatel není oprávněn ke stížnosti do usnesení prvního soudu. Oprávnění to nelze stěžovateli přiznati, ani kdyby byly správnými předpoklady, z nichž stěžovatel vychází. Jde o odhad nemovitosti v pozůstalostním řízení, v němž se zákonní dědici přihlásili k pozůstalosti ze zákona výmínečně. Odhad jest v takovém případě součástíkou soupisu (§ 92 a 102 nesp. říz.), jehož pořízení se děje, jak předpisuje zákon v § 95 nesp. říz., za účasti osob v ustanovení tom blíže uvedených, k nimž jest připočísti i nepominutelného dědice, činícího nárok na povinný díl (§ 804 obč. zák.). Vyhradil tudíž zákon odkazovníku a pozůstalostnímu věřiteli účast při zřízení soupisu jen za předpokladu § 812 obč. zák., o nějž tu nejde. Nemají-li jinak osoby ty právo býti při soupisu a nejde-li ani o případ § 783 obč. zák., nelze jim přiznati ani oprávnění k rekursu do opatření pozůstalostního soudu, jímž nařídil odhad.

Čís. 10344.

Odklad exekuce vyklizením bytu ze všeobecných důvodů §§ 42 a 44 ex. ř. jest přípustným, i když exekuce vyklizením bytu byla povolena na základě výpovědi, k níž soud svolil proto, že pronajaté stavení musí býti z nařízení stavebního úřadu zbořeno. Odklad však nelze povolit, je-li chatrnou stavbou ohrožena bezpečnost lidí.

V řízení o odkladu exekuce vzhledem k opoziční žalobě nelze se zabývati otázkou, zda jest opoziční žaloba odůvodněná a zda okolnosti ve sporu tom tvrzené jsou správnými čili nic.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, R I 852/30).

Soud první stolice povolil podle § 42 čís. 5 ex. ř. odklad exekuce vyklizením z bytu až do právoplatného skončení opozičního sporu. Rekursní soud návrh na odklad exekuce zamítl. Důvody: Stížnost byla shledána opodstatněnou. Podle právoplatného rozsudku ze dne 16. května 1929 uznána byla strana vypovídaná povinnou byt jí obývaný vykliditi z důvodu, že výměrem magistrátu ze dne 12. února 1929 bylo straně vypovídané uloženo, by dům pro chabý jeho stav zbourala (§ 3 zákona o ochraně nájemníků). Při vyklizení z tohoto důvodu nelze podle § 3 čís. 2 zákona o odkladu exekučního vyklizení povolit odklad exekučního vyklizení a také již žádost vypovídané strany v tomto směru podaná byla právoplatným usnesením zamítnuta. I zákon o ochraně nájemníků i doplňující jej zákon o exekučním vyklizení bytu jsou zákony speciální vydané právě ve prospěch nájemníků. Může-li v případě, jest-li nařízeno majiteli dům zbourati, majitel domu podle § 3 zákona o ochraně nájemníků žádati bez výpovědi o zrušení nájemní smlouvy a odklad vyklizení již podle zákona není možný, nelze zajisté povolit odklad tako-

vého vyklizení ani z důvodů všeobecných, odkladu jakékoliv exekuce se týkajících a v §§ 42 a 44 exekučního řádu uvedených, při podání žaloby opoziční. Neboť chatrnou stavbou ohrožena jest bezpečnost lidí a tím i zájem veřejný, který jest silnějším než zájem soukromý, a nelze tento zájem veřejný zabezpečiti jistotou. Kdyby snad k zbourání nedošlo, může se poškozený nájemník domáhati pořadem práva náhrady škody z předchozího vyklizení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud nesouhlasí s názorem napadeného usnesení, že není vůbec přípustné povolit odklad exekučního vyklizení bytu ze všeobecných důvodů §§ 42 a 44 ex. ř., byla-li exekuce vyklizením povolena na základě exekučního titulu vydaného proto, že pronajaté stavení musí z nařízení stavebního úřadu býti zbořeno (§ 3 zákona o ochraně nájemníků). Tento názor nelze vyvoditi z doslovu § 3 zákona ze dne 28. března 1928 čís. 45 sb. z. a n., neboť tam se jen vypočítávají případy, kde neplatí zvláštní vyjimečné ustanovení § 1 téhož zákona o odkladu exekuce vyklizením místností. Exekuční řád nečiní v té příčině rozdílu a není tedy zásadně vyloučeno povolení odkladu ani při exekuci právě zmíněného druhu, jsou-li tu všeobecné předpoklady §§ 42 a 44 ex. ř. Napadené usnesení jest však přes to ve věci správné. V § 42 ex. ř. jsou uvedeny podmínky, za nichž odklad exekuce nařízen býti může, a v prvním odstavci § 44 ex. ř. jest stanoveno, kdy odklad exekuce povolen býti nemá. Zákon tedy neukládá soudu za povinnost, by navržený odklad exekuce povolil vždy, jakmile se opírá o některý z důvodů § 42 čís. 1 až 8 ex. ř., tedy, vzneseli-li se na příklad některá ze žalob podle §§ 35, 36 a 37 ex. ř., nýbrž ponechává úvaze soudu, by po prozkoumání okolností případu rozhodl, zda má či nemá býti odklad povolen. Ve věci, o kterou tu jde, jsou ostatní důvody rekursním soudem uvedené a s obsahem spisů se shodující tak závažné, že jest jimi úplně ospravedlněno jeho rozhodnutí zamítající návrh povinné strany na odklad exekuce, a vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by je vyvrátily. Podotýká se, že se v tomto řízení nelze obíratí otázkou, zda jest opoziční žaloba povinné strany odůvodněna a zda jsou okolnosti ve sporu tom jí tvrzené správnými, čili nic. (Viz rozhodnutí čís. 1795, 5425, 7823 sb. n. s.).

Čís. 10345.

Jde-li o jediný podnik, mající filiálky, nelze zapsati v sídle hlavního závodu jako předmět podniku »obchodní domy«.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, R I 888/30).

R e j s t ř í k o v ý s o u d zamítl návrh firmy B., by jako předmět podniku byl kromě ostatních již zapsaných předmětů místo obchodního domu zapsán »obchodní domy«. D ů v o d y : V souhlasu s vyjádřením